

ЯРОСЛАВ

23

вересень 2011

виходить
з листопада
2004 року

Студентська газета філологічного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка

Любов до книг нас єднає

Львів – це не тільки п'яний запах кави, смак терпкого шоколаду, місто голубів і мокрих бруків. Це – місто книги, столиця книги. Саме це вкотре і довів 15-18 вересня Форум видавців, що бере свій початок з 1994 року. Форум традиційно поєднував книжковий ярмарок, зустрічі з письменниками, літературні читання, фестивалі та виставки.

Цьогорічний 18 Форум видавців обіцяв усім бути цікавішим

та насиченішим за попередні. Сама програма заходу розписана на 100 сторінках, так що тепер проблемою для відвідувачів було питання, як встигнути найбільше побачити й почути. 100 тисяч відвідувачів за кілька днів таки зруйнували міф про те, що українці не читають і не цікавляться літературою.

У гості до нашого міста приїхало багато видатних людей з понад 20 країн світу. У ролі зіркового гостя цього року виступив Ерленд Лу – норвезький письменник, «без п'яти хвилин Нобелівський лауреат», стиль якого

часто характеризують як навмисно наївний. Почесними гостями заходу були Іван Дзюба, Ольга Токарчук, Борис Дубін, Марек Краєвський, Мирослав Попович, Адам Міхнік, Василь Шкляр, Ярослав Грицак, Анджей Менцвель, Марія Матіос, Геннадій Бурбуліс. Іван Дзюба став призером конкурсу «Найкраща книга Форуму видавців», а Марія Матіос встановила свій особистий рекорд – у черзі за автографом до письменниці пошановувачі слова стояли 13 годин! Цьогорічний фестиваль також запровадив статус Спеціального гостя для країни. Ним

стала Швейцарія. Керівником проекту виступила Барбара Андрунік, а координатором в Україні – Наталка Сняданко. Представник Швейцарії підготував спеціальну літературну програму та експозицію з метою ознайомити українців зі своїм національним колоритом та доторкнутися до свіжості нового.

На жаль, усе закінчується. Сумувати не варто, бо в кожного тепер є що почитати і чим поділитись. А там і наступний рік зробить нам сюрпризи та подарунки.

Іванка КИШЕНЯ

ВІДУННЯ ЛТА

«ВЕСЬ СВІТ НА СВЯТКУВАННЯ 20-Ї РІЧНИЦІ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ!»

СТ.8-9

БУДЬМО ЗНАЙОМІ!

СВЯТОСЛАВ ПИЛИПЧУК

СТ.2-3

ЛІТЕРАТУРНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

ТАЄМНІ СТОРІНКИ ВІДКРИТО

СТ.11

Від Малої академії до академічного франкознавства

Кожного дня ми можемо побачити Святослава Михайловича Пилипчука у стінах рідного Університету, проте не так вже й легко знайти цю людину в одному місці, адже лекції, практичні заняття, робота на кафедрі української фольклористики, в Інституті франкознавства та багато інших справ змушують його «носитися» університетом зі швидкістю вітру. Але нам вдалося «випросити» декілька хвилин у Святослава Михайловича для того, щоб читачі змогли дізнатися про улюбленого викладача трохи більше, ніж загальновідомо.

– Які найяскравіші спогади з вашого дитинства?

– Мабуть, найглибше вриваються в пам'ять ті події, важливість і значення яких до кінця усвідомлюєш лише згодом. У свідомості закарбувалися моменти 1989-1991 років, коли на моїх очах, які ще дуже широко дивилися на світ, відбувалися події, вирішальні для нашої держави, починала творитися незалежна Україна. Пригадую оті уривки фраз із таємничих нічних «кухонних розмов» батька (він очолив сільський осередок Народного Руху України), і перший жовто-синій стяг на найбільшій липі у центрі села, і масові мітинги, і живий ланцюг, і переломні вибори, і перемогу кандидата від демократів, і голосні радіотрансляції засідань Верховної Ради з коментарями бабусі (вона, до речі, перебула

Святослав Михайлович із сім'єю

оту «Сибір неісходиму», яко донька «кулака») на кшталт «комуняку на гіляку», і дитяче викрикування ще не дуже зрозумілого «Масол на засол» в унісон із тисячами студентів, що їхніми устами з центру Києва промовляла тоді «молода Україна», і проголошення незалежності... Усе це дуже хвилювало мою дитячу свідомість, мабуть, головню через те, що батьки мої жили тими змінами, обговорювали у моїй присутності все, що відбувалося, і через те, що вдома панувала атмосфера українськості, національної гідності.

Уже тоді починало виформовуватися розуміння того, що історія твориться зараз і вже, що ти, хоч і дитина ще начебто, є її творцем, береш, може, і не надто значний співуділ у написанні долі рідного краю. Серед яскравих спалахів «юних днів» пригадуються і не надто серйозні миттєвості, які, як і в Довженкового Сашка, означали для мене «втрату святості». У переліку «нерозумних діянь» можу згадати, наприклад, випробування саморобного парашута (за нього правило старе простирадло, непомітно поцуплене з маминої шафи) з не надто успішним стрибком з

вершечка хати, що закінчився переломом руки, і наскрізь пошматовані новенькі штанці як наслідок надто активної погоні за трактором, що боронував колгоспне поле і, зрештою, пройшовся трохи і по моїх ногах, і щирі слова прохання: «Може, Ви його заберете з садочку», що їх майже зі сльозами на очах мовила завідувачка дошкільного навчального закладу до моєї мами після того, як мій перший тиждень побуту в товаристві однолітків завершився низкою подвигів: цеглина, розбита об голову (здається, таки навпаки) не надто щедрого хлопчика зі старшої групи, зламаний вершечок найстаршої і найвищої яблуні в садку побіля «садку», згадувані вже «бороновані» штани, залишки манної каші біля найбільшої дірки в підлозі...

Зрештою, оте дитинство, яке найчастіше називають безтурботним, завершилося для мене у 12, коли батькові діагностували онкологічне захворювання і коли через два роки його не стало. Зараз же зі «святою трійцею» своїх дітлахів (так жартома їх називають наші друзі) ще раз, хоч на коротко, можу повернутися в дитячі роки і відчуті разом з ними насолоду пізнавати світ.

– Звідки у вас з'явився інтерес до фольклористики? З якого часу ви цікавитесь життям і творчістю Івана Франка?

– Наше життя – це все ж таки набір випадковостей. Ось так і я став фольклористом

БУДЬМО ЗНАЙОМІ!

зовсім несподівано. Моя заява із проханням зарахувати у групу перших студентів-сходознавців (тоді всі філологи належали до однієї конкурсної групи), на жаль чи на щастя, загубилася десь у деканатських паперових записках, і 1 вересня я знайшов себе у списку невеличкої групи (15 осіб) фольклористів. Негайно виправити помилку в бурхливий тиждень входження у новий навчальний рік не вдалося, а після перших шести днів я встиг збагнути, що фольклористика – це моє, особливо ж після лекцій з «Української усної словесності», що їх «камерно» читав для нас професор Іван Овксентійович Денисюк. Саме він прищепив нам любов до народного слова, саме йому вдалося виплекати в нас розуміння того, що фольклорний твір у своїй простоті не примітивний, а досконалий, і що в усній словесності українців криється ще чимало «темних місць», над якими ламатиме голови ще не одне покоління науковців. Професор Денисюк, який у той час очолював Інститут ф р а н к о з н а в с т в а , привернув мою увагу і до постаті Івана Франка,

показав багатогранність і велич цього генія нашої нації. Це було якесь прозріння, адже після шкільних обкромлених знань про «нудного» Франка, автора «Вічного революціонера» та повісті «Борислав сміється», переді мною постав унікальний феномен інтелектуала-універсала. Раз усвідомлено пірнувши у «морську глибину» Франкового слова, починаєш

розуміти, що тобі годі вже вирватися із полону його Всесвіту.

– **Крім наукових праць, ви пишете прозу чи поезію?**

– У розвитку кожної людини, як і в розвитку кожної національної літератури, є період, який за своїми характеристиками найбільше підпадає під назву романтизм. Переживаючи цей проміжок «життєвої мандрівки», кожен з нас, мабуть, відчуває нестримну боротьбу між «emotio» та «ratio». Оте раціональне виявляється в намаганні дати

Після прочитання «Алхіміка» Коельйо
**Читати знаки долі щохвилини,
І сповідатись Світовій Душі.
Ставати вітром. Сліз гірких краплини
Губити. Рвані кунтуші
Тягати степом. Гомоніти
Щось до отари власної вночі.
Чиюсь брехню обурено терпіти,
І стримувати в безвиході плачі.
Чекати вміти, вміти не здаватись.
Здолати все до крайньої межі.
Раптово до безум'я закохатись,
І не приймати Світової лжі.
Шукати скарб. Легенду дописати.
І не вмирати від численних згуб.
І руку, ту, що пише, шанувати.
Приймати подароване. Мактуб**

відповідь на низку вельми складних запитань, більшість з яких ословили у своїх працях філософи-екзистенціалісти. А емоційне, як правило, виражається у перманентному стані закоханості. Якраз оця жвава боротьба двох світів породжує у молодому серці бажання стати поетом, висловити словом усе те, що накупіло.

І в мене був період, як висловився б Іван Франко, «молодечих романтичних скоків», коли і я був трішки поетом. Та, як відомо, наступною стадією розвитку літератури, що настає після романтизму, є реалізм. Здійснити цей перехід – надзвичайно складно, адже поезія життя раптово змінюється прозою буднів, і лише від тебе залежить, чи в цій прозі ще вчуватиметься поетичний струмінь, чи назавше він залишиться далеким спогадом минулого.

– **Яким є ваше життєве кредо?**

– Гадаю, Франкові слова «Ти тільки над тим сильно думай щоднини // Чи сам ти ядро, чи лупина» найкраще виражають мою життєву позицію.

– **Чим ви займаєтесь у вільний час?**

– Є такий відомий анекдот. Запитують якось у професора: «Чому вам так подобається викладацька робота?» «На це є три причини, – відповів професор. – Червень, липень і серпень». У цьому жарті зроблено виразний наголос на начебто надто тривалу відпустку працівників освіти.

Загалом створюється хибне враження про безліч вільного часу у викладачів. Насправді вільних хвиль у нас не так уже й багато, адже якщо представники інших професій залишають роботу на роботі, то ми зі своїми трудами не розлучаємося і вдома: то новий лекційний курс підготувати потрібно, то написати нові зразки навчальної документації, то курсову чи дипломну роботу перечитати, то підготувати виступ на конференцію чи науковий семінар, то завершити давно розпочату статтю і т. ін. А коли й трапляються оті короткі intermezzo, я заповнюю їх

футболом, чи то гаяючи за м'ячем, чи то спостерігаючи, як це роблять інші.

– **Хто для вас є взірцем для наслідування?**

– На це питання мені відповідати дуже легко, бо без запинок скажу, що прикладом для наслідування, беззаперечним авторитетом для мене є Іван Франко, який переконливо довів, що серйозною, самозреченою працею можна змінити майбутнє і впливати на долю цілої нації. Знаю, що є чимало людей, які не визнають жодних авторитетів. Відверто скажу, не розумію такої життєвої позиції, адже це, по суті, означає перекреслювати духовні змагання багатьох поколінь попередників і визнавати, що їхні подвиги були марними, не вартими уваги.

– **Найцікавіший момент у викладачській діяльності?**

– Викладачі кафедри української фольклористики мають унікальну можливість спілкуватися зі студентами не лише в університетських аудиторіях, а й поза їхніми межами під час щорічних літніх фольклорних експедиційних практик. Кожна така практика і є для мене тим «найцікавішим моментом», бо нарешті вдається у реальних польових умовах за прізвиськом в академічному журналі побачити живу людину, зрозуміти, хто чим живе. Таке неформальне спілкування дає можливість пізнати студента як особистість, увійти в коло його проблем і відчути себе трішки молодшим.

– **Дякуємо, Святославе Михайловичу, за цікаве спілкування.**

Розмову вели
Ольга МАТЕЙЧИК
та Наталка ШВЕЦЬ

Краків: побачити, почути, відчути.

Поїздку у літню школу до міста, в яке завжди хочеться повертатися, організувало Товариство «Спільнота польська» разом з кафедрою польської мови для студентів-полоністів другого курсу. Липнєве сонце та особливий дух Кракова зробили ідеальні умови не лише для цікавого навчального процесу, але й неповторного відпочинку.

Коли мені запропонували поїхати до Кракова у літню школу, я не вагалася, мабуть, ні хвилини. Та й зголосилося чимало осіб, оскільки умови цієї двотижневої поїздки були досить вигідні. Інтригувало лише те, що ніхто ніколи не чув про цю школу, тому з позитивними чи негативними відгуками було важко, точніше їх просто не було. Тому, чесно кажучи, коли ми всією групою вийшли з автобуса на вокзал і вдихнули свіже прохолодне повітря міста, було трохи лячно. Ми відчували себе, як це не кумедно звучить, покинутими і забутими, адже нас ніхто не зустрічав, все, що ми мали, – це адресу школи, вказану у запрошенні. Загалом увесь перший день пройшов в сумній атмосфері, Краків нас зустрів хмарним небом, дощем і темними водами Вісли. Наприкінці дня нас ознайомили з розкладом занять та екскурсій, прибували все нові учасники, і вечір здавався вже не таким похмурим і нудним.

Наступного дня нас розділили на групи, і з цього розпочалися лекції і загалом наші пригоди у Кракові. Кожного дня зранку нас очікував сніданок і чотиригодинна лекція, одразу після обіду зазвичай була запланована якась екскурсія або поїздка, а ввечері вільний час.

Якщо говорити про лекційні заняття, то вони проходили у досить цікавій, я б навіть сказала, ігровій формі. Це переважно було невимушене спілкування

Студенти групи ФЛК-31 на площі Вавель у Кракові

з викладачами Ягеллонського університету, які намагалися у ці чотири години вкласти максимум цікавої та потрібної інформації. Нам розповідали легенди давнього Кракова, ми читали різноманітні тексти, поезію, опрацьовували газетні статті, дивилися новини, співали пісні та безпосередньо вправлялися у граматику польської мови.

Тут не важко було помітити, що акцент поставлено власне на польську культуру, а саме на культурне життя Кракова. Кожна лекція відкривала нам надзвичайний світ цього міста, його історичне минуле та сьогоденний побут. Цей своєрідний «куль міста» переслідував мене всюди, і це ще більше давало поштовхів, щоб порівнювати Краків зі Львовом.

Власне кажучи, я не відчувала себе тут чужою. Вузькі вулички з бруківкою навколо Ринку та милі затишні кав'ярні дуже нагадували Львів, це давало мені якусь впевненість у собі в даліні від дому та відчуття комфорту в цьому закордонному місті. Та все ж щось тут було

неповторне, що дуже різнило Краків від міста Лева. Можливо, це була та легкість у поведінці людей, що ніби не переймалися буденними проблемами і завжди були усміхнені та привітні. Хоча, думаю, туристам важко об'єктивно оцінити справжнє життя, для нас місто відкриває лише одну свою сторону з сяючими вогнями Ринку та відбиттям зірок у Віслі.

Нас, студентів Львівського університету, виокремили в одну групу, тому ми мали можливість представити і свою культуру. Викладачі з цікавістю слухали наші розповіді про Львів, про його визначні місця та відомі всім кнайпи, ми співали українські народні пісні та навіть гімн, люб'язно запрошували всіх до Львова.

Окрім теоретичних лекцій, ми пізнавали Краків ще й візуально. Таку можливість нам давали заплановані школою екскурсії та поїздки. Загалом під час перебування у літній школі ми познайомилися з визначними місцями самого Кракова, а саме: відвідали Вавель, Королівський

замок та заховання, дзвін Зигмунда, Мар'яцький костел решту, старої частини міста та окремою екскурсією Казімеж. Побували також у копальнях солі у Велічці, Закопане, Аушвіц Біркенау. Велічка вразила своєю масштабністю, адже це немов окремий підземний світ. Аушвіц був дотиком до чогось мені невідомого та дещо таємничого; це був, напевно, момент переусвідомлення якихось життєвих позицій і загалом поглядів на життя. Вважаю, кожному варто побувати в цьому місці і зрозуміти глобальність катастрофи тих часів.

Дуже важливо для студента побувати в тій країні, мову якої він вивчає. Ніщо краще не заповнює ті прогалини в усвідомленні тої чи іншої культури, як спілкування із живими носіями мови та перебування в їхньому культурному середовищі. Це дає можливість збагнути менталітет народу, мовну специфіку та поглянути на вже набуті знання в іншому ракурсі, зрештою вчитися і вносити новизну у свою культуру.

Літню школу у Кракові відвідала
Христина ПОПИК

У гори до дитячих сердець

^ Марта Батринюк разом з вихованцями сиротинця із села Бортники Ходорівського району. V Уляна Шелемей та Марта Батринюк долають "труднощі" гірських підйомів

Літо. Сміх. Довгоочікуваний відпочинок. У кого який. Насичений. Сімейний. З друзями. А у мене - втілення мрії. Я довго шукала тих людей, які б допомогли мені з втіленням моєї мрії. На цю авантюру зголосилось двоє моїх друзів. Чому авантюру? По-перше, це був мій перший піший похід, а по-друге, провідником мала бути я сама. Чесно кажучи, мистецтво орієнтування мені давалось завжди важко, але вони зголосились. Довжина маршруту (в ідеалі) складає близько 20 кілометрів, та завдяки моїм навичкам великого

орієнтувальника він склав 25 км. Скажу чесно, що це ще дуже хороший результат.

Шлях маршруту такий: село Верхнє Синьовиднє - село Корчин - водоспад Гуркало - гора Парашка - місто Сколе Львівської області. 5 серпня 2011 року ми прибули електричкою у Верхнє Синьовиднє. Перші 5 км нам було дуже весело, ми співали, веселились, але потім зрозуміли, що наших сил може не вистачити навіть до першого привалу. До того ж звернули не туди, і до нашого маршруту додалось ще 4 км. Прийшовши ввечері до водоспаду, ми розклали намет і спробували розпалити багаття (того вечора зробити це нам так і не вдалось, і ми залишились без вечері). До речі, сказати, що водоспад фантастично красивий, - це нічого не сказати. Але яка ж холодна в ньому вода!

Наступного ранку, коли ми прокинулись, то побачили, що, крім нас, на галявині ще дуже багато людей, які навіть машинами туди заїхали (а я думала, що до

водоспаду можна тільки пішки потрапити). Не встигли ми навіть розпалити багаття, щоб поснідати, як нас оточили діти. Такі допитливі, веселі, і кожен з них хотів уваги. Хотіли допомагати нам у всьому: приготуванні їжі, виготовленні рогаців, розкладанні намету (вони казали, що він схожий на намет Гаррі Потера). Ми дізнались, що ці хлопчики приїхали відпочивати зі своїми вихователями із сиротинця у селі Бортники Ходорівського району. Деякі з них дуже легко йшли на контакт, деякі неохоче, але оскільки ми вже маємо досвід спілкування з дітьми-сиротами, легко потоваришували зі всіма.

Щоправда, я хочу розповісти не про те, як чудово ми відпочили, а про одного з тих хлопчиків, який вразив нас як і своїм позитивним ставленням до життя, так і сильною жагою до успіху. Він попросив мене всиновити його. І говорив це серйозно. Розгубившись, я розплакалась, і тоді Віктор запитав мене: «Ти плачеш, бо щаслива, що нарешті мене знайшла?» Він розповів мені свою історію. У сиротинці живе вже 5 років після того, як його маму позбавили батьківських прав, а батько помер. У нього є бабуся, яка, на жаль, не може ним опікуватись, адже є інвалідом. Віктор пояснив, чому хоче, щоб я всиновила його, сказавши: «Я нічого не хочу від тебе, крім любові і розуміння, яких я ніколи не мав». Тоді я зрозуміла, що повинна допомогти йому. Він потребує хорошої поради, підтримки, доброго слова. Звичайно, всиновити його я не можу, але він може розраховувати на мене.

Це тільки одна історія однієї дитини. А їх там 26. І кожен з них має тяжку долю. Кожен потребує допомоги і ласки. Кожен з них

вірить у краще і молиться до Бога. І кожен з них – індивідуальний і талановитий.

Після двох днів відпочинку ми вирушили на гору Парашку. Маршрут був дуже тяжким, адже на дорозі лежали повалені дерева, через які треба було перелазити; підйом на гору був місцями вертикальним, а найцікавіше було те, що до самої вершини гори ми не знали, чи це справді Парашка (нам здавалось, що ми замало повернули на південь). Але маршрут нас не хвилював. Ми все ще були там, з дітьми.

Знаєте, інколи стається так, що життя підкидає тобі щось таке, чого ти зовсім не очікував. І це щось відіграє важливу роль у житті. Воно вчить тебе. Змушує замислитись. Наштовхує на хороші вчинки. Так сталося і цього разу. Ми дякуємо за це знайомство. Воно мотивує нас добитися чогось у житті, щоб допомогти комусь. Адже, якщо ти хочеш щось комусь дати, ти повинен сам щось мати.

Це знайомство змусило задуматись про своє життя і зрозуміти, що наші проблеми - це насправді ніщо у порівнянні з іншими. Ми зрозуміли, що дякувати Богові потрібно за все. Абсолютно за все, що у нас є! Відчули, що ми повинні допомагати іншим і ніколи не чекати за це подяки. Просто робити це безкорисливо і щиро.

Похід закінчили швидким спуском з гори (ми просто запізнювались на електричку). Дорогою додому ми все ще були там, з дітьми. Ми і зараз там. Серцем. Охоче спілкуємось із ними, інколи приїжджаємо. І будемо надалі це робити, адже знаємо, що кожен мусить мати те, чого хоче. А їм потрібні увага, любов і підтримка. І ми готові поділитись!

Марта БАТРИНЮК

Чеський колектив
"Gaudeamus" представляє
традиційну і стилізовану
фольклорну музику,
танці та традиції з різних
регіонів Богемії

«Весь світ на святкування 20-ї річниці Незалежності України»!

Вже четвертий рік поспіль на центральних вулицях міста Львова проходить найбільший фольклорний фестиваль України «Етновир». Кожного року учасники цього масштабного дійства готують для глядачів феєричне шоу та забави. Чим здивував цьогорічний «Етновир» львів'ян та гостей міста?

Тривав фестиваль протягом п'яти днів, з 20 до 24 серпня. Перший день розпочався урочистим марш-парадом центральною частиною міста. Учасники фестивалю розважали людей своїми співами, танцями та грою на інструментах. Так був оголошений початок свята на площі Ринок.

Цього дня для глядачів була справжня феєрія, вже тоді було зрозуміло, що цьогорічний фестиваль буде не гіршим від

попередніх, а надзвичайно колоритним та фантастичним. Першим на сцену «Етновир» вийшов всесвітньо відомий фольклорний ансамбль прапороносців містечка Кастільйон-Фьорентіно з Італії. За двадцять п'ять років свого існування він побував на фольклорних фестивалях у різних кутках світу. Ансамбль виник на основі стародавнього звичаю жонглювання прапорами, який був поширений у тринадцятому столітті, коли по всій Європі, особливо в Італії, військові прапороносці міст відзначали важливі події, наприклад, кінець війни, виконуючи складні трюки з прапорами.

Виступ ансамблю починався з майоріння величезної кількості кольорових прапорів, на яких красувався герб міста. Жонглювання прапорами супроводжували бій барабанів і звук горнів, що підкреслювало стародавнє

військове коріння звичаю. Усе це як скраєдійство доповнювали музиканти і костюмований парад. Наступними виступили ходулісти "Lous de Bazats" із Франції. Цей ансамбль бере участь у різноманітних фестивалях у Франції та за кордоном з 1927 року. Ходіння на ходулях зародилося у сімнадцятому столітті – у період, коли лісу, як такого, не було. Тоді ходулі служили засобом пересування, завдяки якому пастухи могли наглядати за своїми стадами овець. Ансамбль "Lous de Bazats" (Ці з Базасу) увіковічнює цю традицію району Ланди і Жиронда своїми танцями на землі та на ходулях, танцями енергійними і водночас типовими для регіону Базас, розташованому між виноградниками Бордо і лісами департаменту Ланди.

Традиційні народні танці та співи України показав танцювальний колектив із

Великої Британії «Косарі». Цей ансамбль складається з 2-го та 3-го поколінь українців, які проживають у Ковентрі та в інших регіонах Великої Британії. Своїми виступами колектив «Українські косарі» покликаний зберегти традиційні танці та співи усіх куточків України, а також усі члени групи розмовляють українською та продовжують сприяти розвитку української культури.

На закінчення першого дня фестивалю свої виступи показали українські колективи «Дивина» та «Левеня».

Ще до початку концертної програми стартувала «Кухня народів світу». Вона була розміщена біля головної сцени. Кожна країна-учасник представила тут свої національні страви. Італійські "fagioli all'uccelletto", що у перекладі з італійської означає "боби-пташечки", французькі тістечка "merveilles", баскські "talo ta xin-

ВІДЛУННЯ ЛІТА

Учасники фестивалю виконували традиційні танці своїх країн просто на вулицях нашого міста

gar", які традиційно вживають під час подорожей, та інші цікаві страви можна було скуштувати просто на площі Ринок.

Наступний день розпочався із групування сотень людей, які збиралися навколо сцени ще задовго до початку концерту, аби не пропустити виступів своїх фаворитів.

Початок був феєричний. Найколеритнішим цього дня був виступ барабанщиків Burundi Sacred Drums, що представляють традиційний фольклор республіки Бурунді. Спочатку глядачі змогли побачити лише двох учасників колективу, але під кінець фесту команда зібралася повністю і заповнила серця публіки. Їхній ритуальний танець дивує та заворожує, поєднуючи у собі ритми барабанів та рухи танцюристів. Барабан з Бурунді зроблений зі стовбура місцевого дерева, назва якого «Imivugangoma». У перекладі це слово означає "дерево, яке змушує барабани говорити".

Колектив презентує свою республіку на численних міжнародних виставках, серед яких є Міжнародна туристична біржа, де барабанщики з Бурунді здобули Best Exhibitor

award 2011 та ITB Berlin 2011.

Уже перші звуки зі сцени фестивалю зібрали величезну кількість глядачів (свідками першого та другого днів фестивалю стало більше 25 000 глядачів).

Третій день розпочався з виступу танцювального колективу з Великої Британії «Косарі», які представляли традиційні народні співи й танці України.

Наступним на сцену «Етновіру» вийшов колектив Arrola Dantza Taldea з країни Басків. Танець є ключовою частиною ідентичності басків. Поєднання традиційних танців з елементами сучасного перформенсу – це основна складова виступу колективу Arrola з країни Басків. У їхніх танцях співіснують різні звичаї, і це показує те, що баски не забувають своїх прадавніх традицій, але завжди прагнуть розвиватися та вдосконалюватися.

Країна Басків складається із семи провінцій, три з яких розташовані на території Франції, а чотири – на території Іспанії. У програмі колективу представлені традиційні танці провінцій Нижня Наварра,

Наварра, Алава, Біскаїя та Гіпускоа.

Цього року глядачі фестивалю мали змогу слухати виступ колективу, який представляє традиції французької частини країни Басків. Колектив був створений з метою репрезентувати традиційні танці провінції Нижня Наварра та виграти гроші для ув'язнених з містечка Байгорі, що потрапили у полон Німеччини.

Наприкінці третього фестивального дня у нічному клубі «Метро» був «Вечір дружби», на якому зібралися учасники і гості «Етновіру». На цей вечір потрапити було не просто, але організатори влаштували конкурси, на яких можна було дістати квиток на вечірку.

Фестиваль вже набув статусу найбільшого фольклорного свята України і щорічно це доводить. На фестивалі, окрім марш-параду та гала-концерту, що відбувається кожного року, проводили Міжнародний чемпіонат з «живих шахів» та організували кухню народів світу.

Двадцять третього серпня відбувся гала-концерт, на якому виступили всі колективи. Це було неймовірне видовище та незабутнє свято. Вісім країн (усі зі своїми традиціями, різноманітними костюмами, яскравим колоритом) не могли залишити байдужим нікого.

У День Незалежності України фестивалю феєрія перенеслась в ТРЦ King Cross Leopolis. Тут був святковий концерт з нагоди святкування 20-ї річниці Незалежності України, у якому взяли участь фольклорні колективи-учасники IV Міжнародного фестивалю фольклору «Етновір».

Можна упевнено сказати, що цьогорічний фестиваль завершився успішно, а нам лише залишається чекати до наступного року, щоб знову насолодитися ейфорією свята.

Сподіваюся, що в майбутньому організатори фестивалю придумують нові цікавинки і кожен знову піде на площу Ринок насолоджуватися цими прекрасними літніми днями, коли весь світ приїде до Львова.

Фестиваль відвідала
Христина ПАРУБІЙ

Василь Шкляр «Моє найвище досягнення – «Чорний ворон»

Автор роману «Ключ», який відзначений нагородою «Золотий бабай» та міжнародною премією «Спіраль століть».

Василь Шкляр - письменник та політичний діяч. Деякі оглядачі називають його «батьком українського бестселера». Твори пана Василя вважають чи не найбільш популярними серед сучасної української літератури, адже вони відкривають маловідомі сторінки історії України, що робить їх оригінальними та цікавими. У рамках 18-го Міжнародного книжкового «Форуму видавців у Львові» у Львівській обласній філармонії відбулася зустріч письменника із львівською громадою. Мені вдалося зустрітися з п. Василем і розпитати, що ж спонукало автора до написання такого роману?

На це та інші запитання погодився відповісти Василь Шкляр.

- Пане Василю, як виникла ідея написання «Чорного ворона»?

- Ідея виникла на генному рівні. Для мене це була найзахопливіша сторінка з історії України. Я довго вибирав час, коли можна буде написати такий масштабний твір, а тим часом вивчав усі можливі джерела, документи, що допомогли б мені у створенні роману. У дослідженні архівних матеріалів настає така мить, коли сам собі кажеш: сідай, пиши, інакше ти цього не напишеш, бо межі вивчення та вдосконалення матеріалів немає. Саме від цієї хвилини, коли починаєш писати роман, залежить дуже багато.

- Водному зі своїх інтерв'ю, Ви назвали «Чорного ворона» книгою Вашого життя. Чому саме цей роман для Вас став найбільшою творчою удачею, адже Ви написали багато творів, а попереду ще нові, думаю, не менш вагомі та цікаві?

- Річ у тім, що я родом із Холодного Яру. У мене ще з дитинства в пам'яті закарбувалась згадка, як дядьки, граючи в карти, називали їх іменами холодноярських отаманів: Туз, Голий, Босий та інші. Уже тоді події про повстанців збуджували мою уяву. Пізніше я прочитав книжку «Холодний яр» Горліса-Горського, яка мене дуже зацікавила. Свою розповідь Горліс-Горський завершує весною 1921-го року, а мій роман описує події, які відбулися після цього. «Чорний ворон» - це роман про тих, хто в часи безнадії залишався вірним своєму народові та гаслу: «Воля України або смерть».

Цей твір – моє найбільше надбання, над яким я працював довгих тринадцять років. Я вважаю, що моє найвище досягнення – написати «Чорного ворона».

- З історичного погляду, роман заповнює прогалину між боротьбою за незалежність у 1917 – 1920 рр. і діяльністю УПА. Чи не вважаєте Ви, що Чорний ворон та інші отамани були предтечами Української повстанської армії?

- Не тільки я так вважаю, а й самі вояки Української повстанської армії про це казали. Молоді упівці багато чого переймали з досвіду партизанської боротьби своїх попередників, а також часто придумували собі псевда холодноярців, тому думаю, що це, безперечно, ланки однієї боротьби українців у минулому сторіччі. Але цю ж тематику розвиватиму в новому романі «Маруся», над яким зараз працюю. Раніше я казав, що на тему повстанського руху вже висповідався сповна і все інше буде самоповтором. Проте згодом я зрозумів, що постать української Жанни Д'Арк продиктує мені новий, свіжий погляд. В образі отамана Марусі зображена шістнадцятирічна дівчина Саша Соколовська, гімназистка, яка очолила тисячний загін. У селі Горбулів на Житомирщині жили брати Соколовські, які були отаманами. Усі вони загинули один за одним. Останнього брата змінила сестричка Саша, яка взяла собі друге ім'я Маруся.

- Я чула, що «Чорного ворона» хочуть перекладати іншими мовами. Якими мовами зможуть побачити роман читачі?

- «Чорний ворон» ще не перекладали. Я думаю, що переклад – це дуже серйозна справа, і тому з ним не поспішаю. Мені дуже важливі такі два

компоненти, як перекладач та видавництво. Для того, аби влучно перекласти твір, потрібно, щоб було адекватне тлумачення і, звичайно ж, аби цим займалося потужне видавництво, яке не просто видасть роман, а й прорекламує його, тобто донесе до читацьких кіл. Останній критерій, чому я не поспішаю перекладати «Чорного ворона», - не хочу, щоб російські переклади завозили на територію України.

- Які Ваші твори вже були перекладені раніше?

- Багато перекладів робили з ранньої творчості, зокрема перекладали новели та оповідання. Крім того, у Москві в 1990 році видано книгу «Вибране», до якої входили романи, повісті та оповідання. Мої твори також перекладали в Болгарії, Вірменії та Швеції.

- Над чим Ви працюєте зараз?

- Зараз у мене творчий цейтнот. Звичайно, що не обійдеться без моєї участі у створенні сценарію «Чорного ворона». Але зараз я пишу кіносценарій про останній період життя Симона Петлюри в Парижі та його трагічну смерть. Цей твір висвітлює ганебну сторінку не тільки французького, а й усього європейського правосуддя. Фільм зніматиме український режисер Олесь Янчук. Та основне, над чим я зараз плідно працюю, – це все ж таки роман про отаманшу Марусю.

- Що б Ви побажали львів'янам, зокрема молоді?

- Щоб кожен вів свою особисту війну з ворогом.

Розмовляла
Христина ПАРУБІЙ

Таємні сторінки відкрито

16 вересня, в рамках вісімнадцятого Форуму видавців у Львові, відбулася презентація книги Володимира В'ятровича «Історія з грифом «Секретно»». Близько сотні людей зібралось в приміщенні Національного музею-меморіалу «Тюрма на Лонцького», аби ближче ознайомитися з новинкою і привітати автора з виходом видання, матеріали якого висвітлюють невідомі сторінки історії України двадцятого століття.

Захід розпочався із короткого фільму, де називалися імена героїв, котрі загинули за Україну, але не забуті народом. Згадувались також і ті, за чиєю вказівкою катували та мордували українських патріотів. Опісля розпочалося обговорення друкованого видання. На зустрічі виступили директор музею Руслан Забілий, героїня презентованої книги, учасниця дисидентського руху, політв'язень – Стефанія Шабатура та автор «Історії з грифом «Секретно», історик, директор архіву Служби безпеки України 2008–2010 років - Володимир В'ятрович.

Представлена книга є науково-популярним виданням і розрахована на широке коло читачів. У ній висвітлено неznані аспекти загальновідомих подій, дано відповіді на запитання, які десятиліттями ховали від українського народу. Автор розсекретив архіви КГБ, що дало йому змогу розкрити таємниці історії України ХХ століття. На сторінках книжки досліджено щоденне життя таємних органів, механізми депортації, секретні операції визвольного руху, справжні причини

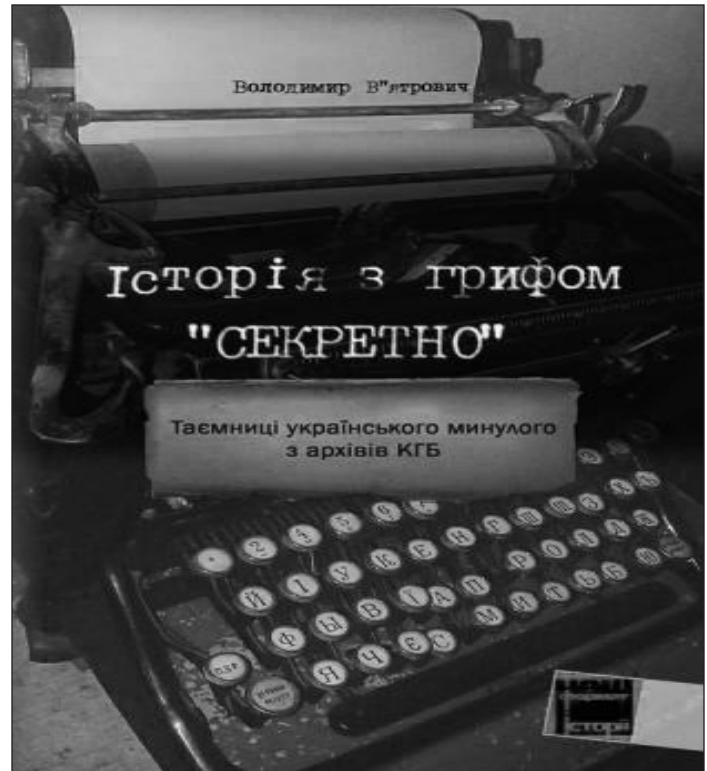
Чорнобильської катастрофи. Історик оприлюднює раніше недоступні справи та таємні звіти КГБ керівництву партії.

На обговоренні першим слово взяв директор Національного музею-меморіалу «Тюрма на Лонцького» - Руслан Забілий. Він розповів про своє бачення опублікованого історичного матеріалу, з якого не фахівці, а пересічні українці, котрі цікавляться історією країни, можуть черпати якісні факти.

- Сучасне бачення минулого страждає через те, що немає добре написаних історичних книг науково-популярного характеру. Ширше є представлені академічні видання, проте така література не є цікавою для простого читача - прокоментував свою позицію п. Руслан.

Він також висвітлює свою думку, стосовно презентованого видання: «Я вважаю, що поява цієї книги є вдалою спробою в науково-популярній формі розповісти про те, що і де відбувалося, про людей, які страждали від радянського тоталітаризму. Я думаю, що жертви мають знати своїх катів».

Наступною виступити запросили пані Стефанію Шабатуру. Учасниця дисидентського руху, талановита художниця ще у молоді роки навіть не могла подумати, що зможе опинитися у цій жахливій катовні на Лонцького. Однак, комуністична репресивна машина кинула її у в'язницю. Пані Стефанія поділилася згадками про життя у жахливий радянський час, розповіла як КГБ пильнувало все, намагалося знищити будь-який спротив комуністичній системі,

Представлена книга є науково-популярним виданням і розрахована на широке коло читачів.

ув'язнювати усіх, хто зберігав людську і національну гідність. Але тих відважних, котрі через страждання відстоювали свої права пам'ятають, поважають і вшановують їхню честь, а про катів не чути нічого.

І, нарешті, сказати слово прийшла черга винуватцю зустрічі – Володимиру В'ятровичу. Він висловив свою подяку всім, хто не залишив поза своєю увагою презентацію його книжки. Автор сказав: «Ця книжка – це є наша відповідь службі безпеки, яка намагається сховати секрети неіснуючої держави. Тільки тоді, коли суспільство відкриє для себе ці таємні сторінки історії ХХ століття, можна буде сказати, що події цих років залишилися у минулому. Не випадково нова влада почала свою роботу з того, щоб закрити архіви».

Автор також зазначив, що для нього вихід цієї книги є подвійною перемогою. Перша – це дуже символічне місце проведення презентації «Історії з грифом «Секретно» саме тут, у приміщенні, де колись катували людей, які описані у цій книжці. Адже ще рік тому Національний музей-меморіал був на грані ліквідації. Друга перемога – це вихід самої книжки.

Володимир В'ятрович також дав коротку характеристику видання, в якому намагався нарисами показати історію двадцятого століття починаючи від 1918 року і до часів Незалежності України.

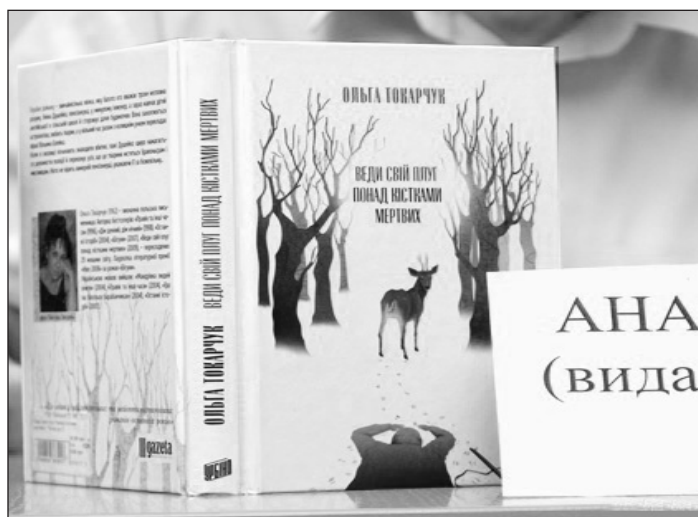
Після виступу всіх гостей презентації, бажаючі змогли поставити свої запитання та поговорити із автором.

Христина ПАРУБІЙ

“Інтелектуальна біографія” Ольги Токарчук та львівські вулички в детективах Марека Краєвського

Польська письменниця Ольга Токарчук на презентації українських перекладів своїх книг «Веди свій плуг понад кістками мертвих» та «Бігуни» (харківське видавництво «Фоліо»)

отримати відповіді на всі свої запитання.

Дзеркальна зала Львівського університету вщент заповнена, звідусіль видно спалахи фотокамер, усі погляди прикуті до місця, де сидить епатажна Ольга Токарчук. У Львові письменницю сприймають як свою через її милозвучне для українського вуха прізвище, що дісталось їй від бабусі-українки. Це не перший візит гості до України. Цього року Форум видавців побачив одразу два романи письменниці «Веди свій плуг понад кістками мертвих» та «Бігуни», представлений у перекладі харківського видавництва «Фоліо». Модератором зустрічі була Олена Галета, старший науковий співробітник Центру гуманітарних досліджень Львівського університету. Сам семінар пройшов під назвою «Інтелектуальна біографія», тому учасники зустрічі почули про деякі аспекти з життя письменниці та на кілька кроків наблизитися до розуміння світоуявлення польської гості. Ольга Токарчук поділилася з аудиторією творчими ідеями та розповіла про розвиток своєї письменницької діяльності.

Як зауважила сама Ольга Токарчук, усвідомлення себе як письменниці вона відчула після виходу в світ своєї книги «Дім денний, дім нічний». Під час зустрічі звучало багато запитань, і Ольга Токарчук охоче відповідала на них. Письменниця розповіла про те,

В рамках 18-го Книжкового форуму видавців у Львові в університетських стінах відбулися зустрічі з відомими польськими письменниками Ольгою Токарчук та Мареком Краєвським. Видавництво «Урбіно» вже кілька років співпрацює з цими гучними постатями у польській сучасній літературі і на цьогорічному форумі презентувало успішні переклади їхніх нових книг для українського читача. Студенти, гості університету та всі охочі мали змогу особисто поспілкуватися з письменниками та

ЛІТЕРАТУРНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

що в неї завжди були особливі стосунки з її героями, адже вона, створюючи персонаж, створює певний архетип, що є близьким для читача. Гостя вважає, що література стає хорошою, коли її герої є сильнішими, кращими за її ж автора. Улюбленим героєм самої Токарчук є Робінзон Крузо.

Під час обговорення власне роману «Веди свій плуг понад кістками мертвих» центральним персонажем якого є літня жінка, охоплена любов'ю до природи, в аудиторії виникло питання, звідки ж така увага до тваринного світу. На це запитанн Ольга Токарчук відповіла, що людини й так забагато усюди, а насправді ж вона лише маленька часточка всесвіту.

Відомим фактом для всіх є те, що Ольга Токарчук проводить лекції з написання прози в Літературно-мистецькій студії Ягеллонського університету в Кракові, тому наприкінці зустрічі прозвучало логічне питання, а чи можливо навчити писати? На думку авторки, це реально, але чим більше вона спілкується зі студентами, тим більше в неї складається враження, що серед них нема читачів, а для літературної діяльності дуже важливим є багаж прочитаного за спиною. Загалом Ольга Токарчук - це не лише зірка польської літератури а й просто надзвичайно цікава творча особистість. Думаю, її книги справді варті уваги.

Видавництво «Урбіно» цього року представило до уваги читачів також переклади кримінальних детективів Марека Краєвського, зустріч з яким відбулася у п'ятницю, 16 вересня. Марек Краєвський - ще одна визначна постать у польській сучасній літературі.

Марек Краєвський - професор латини та відомий письменник-криміналіст

З-під його пера вийшло 10 книг. Весь його творчий доробок можна поділити на Вроцлавський та Львівський цикли, останній є особливо цікавим для нашого місцевого читача. Марек Краєвський народився у Вроцлаві, тому логічно, що саме Вроцлав став першою темою для творчості письменника. Специфічна атмосфера польського міста з його німецьким минулим стали хорошим тлом для розгортання подій у його книгах. Але всім присутнім було, звісно, цікаво, звідки в детективах Краєвського взялися львівські вулички та площі, тому автор охоче поділився моментами свого дитинства, пригадуючи, як він будучи малим хворобливим хлопчиком, слухав розповіді свого дядька Михайла про зелене місто, в якому мирно живуть три народи: українці, поляки та євреї.

У п'ятирічному віці Краєвському довелося уперше побувати у Львові і в нього склалося двоєке враження. Але вже у 2007 році, коли він приїхав на Форум видавців, зрозумів, що просто закоханий у це місто.

Краєвський розповідає цікаво, час від часу свою бесіду пересипає жартами, студенти уважно слухають. Письменник жартує навіть над фактом початку своєї літературної діяльності, говорячи, що задатки в нього були ще в дитинстві - твори в школі він писав добре. Одного разу на канікули забув взяти матеріал докторату і від нудьги почав писати. Так з професора латини він перетворився на відомого письменника-криміналіста.

Марек Краєвський дуже приємна і відкрита людина. Студенти-полоністи, для яких ця зустріч була

організована, були зачаровані письменником і засипали його запитаннями. Серед присутніх було також багато викладачів та українців, важко було не зауважити солістку гурту Таліта Кум Юлію Міщенко. Модераторами зустрічі була Алла Миколаївна Кравчук, завідувач кафедри польської мови, та Божена Антоняк, представник видавництва «Урбіно», перекладач.

Цьогорічний Форум порадував своїх читачів широким вибором книг, представив нові видавництва та перекладну наукову і художню літературу.

Щороку до Львова приїжджає багато відомих письменників та культурних діячів з різних країн світу. Це чудова можливість для кожної людини поспілкуватися зі своїм улюбленцем.

Христина ПОПИК

Річечка мого дитинства

Дарина Туз-Максимець, директор видавництва "Букрек", Катерина Ющенко та Ярослав Герасим

15 вересня о 15:00 у стінах Львівського національного університету відбулась презентація антології «Пастораль річечки», почесною гостею якої була колишня перша леді України Катерина Ющенко.

Зустріч розпочалася з вітального слова декана

філологічного факультету Ярослава Івановича Герасима, який привітав пані Катерину з її першим візитом до нашого університету. Після цього до слова було запрошено упорядницю антології Оксану Івасюк, яка коротко зауважила, що антології кінця 19- початку

20 століття відрізнялись власними смаками їхніх упорядників, які заохочували до співпраці лише деяких письменників. У 30 - х роках ХХ ст. радянська влада видавала антології фактично лише для того, щоб показати, що література ще існує.

До авторського колективу «Пасторалі річечки» увійшло багато сучасних авторів, серед них: Віктор Баранов, Валентини Коваленко, Василь Герасим'юк, Софія Майданська та Леся Мручківська. Ілюстратором книги став відомий львівський живописець -монументаліст Віктор Сорока, який не тільки підбирав фото річок, а й допомагав із підбором ілюстрацій.

За словами Дарини Туз-Максимець, випускниці факультету журналістики нашого університету та директора видавництва «Букрек», яке й здійснило видання «Пасторалі», проблема забруднення річок та їх зникнення є спільною для всіх. Раніше видавництво видало «Червону поетичну книгу» з метою привернути увагу до екологічних проблем країни. Варто зауважити, що книга вийшла двома мовами - українською та російською. Мені особливо запам'ятався один факт, який розповіла пані Дарина: науковці довели, що після того, як радянська влада у 30-х рр. ХХ ст. знищила церкву у селі, річка, яка протікала через це село, поступово почала висихати. За словами Пані Дарини, у книзі автори подали власне бачення людей, річок та суспільства, а також себе самих, свого дитинства та річок зі свого дитинства.

Катерина Ющенко, звертаючись до присутніх, сказала, що для неї є великою честю бути причетною до створення антології, адже річка є джерелом життя, і люди повинні дякувати їм за емоції та поезію. Кожен повинен зрозуміти, що він є причетним до порятунку.

На зустрічі також були присутні й автори, твори яких є в антології, зокрема Василь Герасим'юк. Письменник слушно зауважив, що кожен із нас ріс біля якоїсь річечки, яка для нього є найдорожчою.

Мирослав Лазорук, автор роману про дві річки, які висохли, сказав: «Якщо зникають річки, то наступною буде людина. Не дай Боже».

Зустріч відвідала Юлія УСАТЮК

Минуло вже 155 років...

27 серпня 2011 року минуло 155 років від дня народження Івана Франка. З цієї нагоди біля пам'ятника славетному Каменяреві зібралися представники місцевої та обласної ради, науковці, студенти, щоби вшанувати пам'ять письменника.

Урочистості розпочалися із покладання квітів до пам'ятника Іванові Франку. Участь у процесії взяли міський голова Львова, голова Львівської обласної державної адміністрації, ректор університету, декани факультетів, а також аспіранти та студенти.

Андрій Садовий у своєму виступі зазначив: «Сьогодні свято не лише соратників, поціновувачів Івана Франка. Сьогодні – загальнонаціональне свято».

Під час покладання квітів зведений хор народного ансамблю пісні і танцю

«Черемош» та чоловічої хорової капели «Прометей» виконав пісню на слова Івана Франка «Не пора...».

Захід також відвідав український поет, драматург, перекладач, член Національної Спілки письменників України Богдан Стельмах. Він зачитав поетичні рядки Івана Франка «Народе мій, замучений, розбитий...» із поеми «Мойсей». Пізніше Богдан Стельмах зачитав власний вірш зі збірки «Вірші про Україну» - «Не пора».

У кінці заходу хор виконав композицію «Вічний революціонер».

Христина ПАРУБІЙ

Лиш храм збудуй, а люди в нього прийдуть

Храм. Це слово відразу асоціюється з чимось святим, чистим, світлим. Саме тому я не порівнюю його з нашою державою. Ні, не подумайте нічого поганого, я люблю Україну, просто в ній, на мою думку, не залишилось майже нічого святого, чистого, світлого, через нас самих. Тому храм у моєму есе уособлюватиме не державу, а храм духовний. Я буду називати його храмом культури і мови. Адже саме ці два поняття є основними у формуванні свідомої нації.

Наша культура настільки затерлась і змішалась зі сміттям, що не можна розрізнити, де є наше, а де чуже. А на мову напала інтеграція, яка приведе до появи єдиної спрощеної мови. І не буде вже нашої. Кажуть, що мова зникає, коли зникає народ, і навпаки.

Виходить, що ми зникаємо. Зникаємо як народ? Як носій мови? Чи зникаємо взагалі?

Довго вже ми будуємо свій храм. А, можливо, просто чекаємо, поки хтось нам його збудує? Дочекались! Нам почали будувати храм, але чужий. Чужий храм культури і мови. Що може бути гіршим? І знову немає нічого ні святого, ні чистого, ні світлого. Тільки все чуже, нетутешнє. Стоїть посередині чужий храм, а кругом нього височенний мур. Між храмом і муром – люди, які якщо не зайдуть в храм, то загинуть на вулиці.

А наш власний храм культури і мови тільки те і робить, що красується уламками. Сумніваюсь, що йому допоможе реставрація. Нам потрібний серйозний проект відповідального архітектора.

Наш храм необхідно будувати з нуля, але на місці того, чужого.

Важливими елементами нашого храму будуть стіни вихованості, які витримуватимуть інші поверхи. Все це буде триматись на цементі взаєморозуміння. Храм буде оздоблений спільними ідеалами і однією метою. А найкоштовніші прикраси – з чудових, власне українських слів, уривки з народних пісень, вірші безсмертних перлин української літератури. А ще в нас буде одна віра. Але віра не одна на всіх, а у кожного своя. І віра не тільки в Бога. А віра в себе. Віра у ближнього. У розбудову храму. У щасливе життя людей храму.

Але поки що його немає, отже, немає і людей. Хто ж цей геніальний архітектор? Бог? Людина? Народ? Байдуже!

Основою міцного храму культури і мови є фундамент національної усвідомленості. Тільки тоді, коли ми розумітимемо, хто ми є насправді, – буде тривкий фундамент, який поєднуватиме українську землю з храмом.

Ми все ж збудуємо храм культури і мови, а потім станемо свідомими людьми, які будуть збагачувати храм новими іконами, фресками, чудовими малюнками, тобто турбуватимуться про внутрішню красу і багатство храму, а також про зовнішню красу, щоб приваблювати нових людей до нашої культури і мови.

Марта БАТРИНЮК

Скорочений рік: як це відіб'ється на успішності студентів?

У зв'язку з проведенням в Україні фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу, навчальний рік буде скорочений. Такі дані оприлюднило Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України у своєму листі до керівників вищих навчальних закладів I – IV рівнів акредитації.

Згідно зі змістом листа, цей навчальний рік закінчується п'ятого червня 2012 року. Таким чином будуть скорочені терміни екзаменаційної сесії та складання державних екзаменів, що дає студентам менше часу підготуватися до іспитів.

Перший семестр суттєво не відрізнятиметься від попередніх років. Як завжди, будуть різдвяні канікули, які цього року розпочнуться з двадцять дев'ятого грудня, а не тридцять першого, як звичайно. Уже з десятого січня настане «улюблена» частина навчального процесу студентів - сидіння над книжками, конспектами, ксероксами та псування зору за комп'ютерами та ноутбуками. Так студенти проводитимуть вільний час аж до кінця місяця.

У лютому вже починаються зміни. Якщо зазвичай молодь після сесії мала час відпочити і повеселитися перед новим навчальним семестром, то цього року екватор та довготривалі поїздки додому потрібно буде поєднувати разом із навчанням, адже з першого лютого університети та викладачі будуть чекати

студентів за партами аудиторій.

У другому семестрі екзаменаційна сесія розпочнеться досить швидко, тож вчитися потрібно буде вже з перших лютевих днів. Особливо важко, думаю, буде четвертому курсу, в якого екзаменаційна сесія починається швидше, ніж в інших студентів. У змісті листа вказано, що державна атестація повинна відбутися до двадцять п'ятого травня, щоб до п'ятого червня вже видати дипломи. Цього року буде важко, адже, ще не встигнувши відійти від однієї сесії і практики, вже потрібно буде здавати курсові та отримувати перші бали за заліки.

Нічого кращого не чекає й молодших студентів. Екзаменаційна сесія для них буде відбуватися в дуже стислі терміни - з двадцять п'ятого травня до п'ятого червня. Мені цікаво, як студенти повинні скласти три - п'ять екзаменів за десять днів?

Із цим питанням я звернулася до декана філологічного факультету Ярослава Івановича Гарасима. Він підтвердив вище зазначену інформацію і сказав, що ніяких змін у навчальному плані не буде. Але, запевнив, що такий розклад екзаменаційної сесії не погіршить успішності студентів. Ярослав Іванович також повідомив, що розклад іспитів буде складений так, щоб інтервал між екзаменами був не менше трьох днів.

Будемо сподіватися, що так воно й буде, але про оптимістичність таких кроків нашого Міністерства освіти і науки, молоді та спорту зможемо говорити лише після того, коли студенти перших - третіх курсів складуть літню сесію 2012 року.

У термінах виробничої та навчальної практики змін не буде. Як і кожного року, вона розпочнеться після третього липня. Єдине прохання міністерства - не проводити

масових заходів під час проведення в Україні фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу.

Вступна кампанія цього року розпочнеться так, як і зазвичай. Свої атестати та дипломи молодь зможе подавати до університету вже з другого липня.

Напевно, єдиним позитивом у рекомендаціях міністерства є те, що студенти будуть мати більше літніх канікул і зможуть більше часу провести вдома або на відпочинку. Для четвертого курсу також навчання закінчиться значно швидше, ніж у попередні роки. Якщо завжди в кінці травня у четвертокурсників лише розпочиналася екзаменаційна сесія, то цього року в такий час студенти вже будуть знати, з якими балами вони отримали науковий ступінь бакалавра.

Будемо сподіватися, що в кожного літня сесія пройде успішно.

Христина ПАРУБІЙ

«Першачкам» присвячується або поради першокурсникам від «Короля Талонів»

«Шановні першокурсники! Вітаю вас...» Потім широкі сходи, довгі коридори і аудиторії, які щодня ніби переходять з місця на місце; і перший місяць блукаєш половину пари, поки знайдеш потрібну. У розкладі багато предметів, назву яких спочатку навіть не розумієш, та прізвищ викладачів (таких, що ще твоїх батьків навчали, і тих, з якими ти недавно футбол у дворі грав; в окулярах, з краваткою і в рожевих, як і футболка, кедах, – одним словом, абсолютно різні). І в кожного з тих, кому доручено донести якісь знання до наших світлих умів, є власне почуття гумору і принципи, які часто важко зрозуміти. Проте, є безліч студентських дурочків/вибриків/просто вчинків, на які реакція приблизно однакова, тому спеціально для тих, хто в червні закінчив школу і ще не знає, як себе поводити на парах, коротенький огляд найтиповіших вчинків, які закарбують твоє чарівне ім'я в пам'яті багатьох викладачів (чи навіть цілих кафедр).

Отож, поїхали!

Порада перша. Не ходіть на пари! Здоровий сон продовжує життя, тому добре подумайте перед тим, як підніматися о 7 ранку і їхати в переповненій маршрутці, де якщо і не витягнуть ні телефона, ні гаманця, то на твоїй нозі хтось точно постоїть. Крім того, якщо йдеш на пари непідготовлений, можеш почати хвилюватися, а нервові клітини, як відомо, не відновлюються! І тут виникає питання: а хто потурбується про твоє здоров'я, як не ти сам? Робимо висновки. А навіть якщо пари ближче до обіду, подивіться у вікно, подумайте, як у парку гарно, збирайте однодумців і йдіть! Як варіант – підбийте цілу групу, але викладачів не попереджуйте про свої благородні наміри. Хай викладачі самі вигадують щось оригінальніше, ніж «День народження» чи «переплутали розклад», і хай висловлять свою думку

в рапорті на групу, який може дати можливість вже наступного дня без черг мило поспілкуватися з деканом.

Далі. Якщо ви все-таки вирішили йти на пару, то пам'ятайте, що вчитися ніколи не пізно, і намагайтеся частіше запізнюватися – всім викладачам дуже цікаво, де ти живеш, зі скількома пересадками їдеш і які зараз корки на Личаківській. Саме тому більшість викладачів нікого не впускає до аудиторії після того, як заходять самі.

Ще кілька порад. Якщо ж обставини історично склалися так, що ти вже сидиш на парі, то тут у тебе роботи непочатий край. Конспекти писати не варто! Звичайно, що набагато цікавіше в кінці семестру переписувати від одноклассників весь зошит за одну ніч, аніж сидіти на лекції і монотонно конспектувати матеріал, який викладач спеціально готував. Відповідно можна придумати для себе багато інших способів альтернативно вбити годину двадцять. Насамперед можна відіспатися; гарно прилягти на парті і подрімати чи навіть солодко поспати. Бажано на перших парах.

Продовжуємо. Запорука здоров'я – правильне харчування, тому якщо звикли обідати о 12.00, не зраджуйте традицій. І хай вас не бентежить те, що в аудиторії, крім вас, ще приблизно 60 вічноголодних студентів і викладач, який, як ви вже мали б зрозуміти, як ніхто інший піклується про ваше здоров'я. Тому він може попросити вас доїсти в більш спокійному і затишному місці, де є за дверима.

«Ars longa, vita brevis!» – гласить давня мудрість, тому

викладачі дуже цінують, коли на парах ви присвячуєте себе мистецтву: слухаєте чарівну музику, малюєте неперевершені шедеври сучасного портрету.

Не забувайте також про своїх близьких. Я більш ніж впевнений у тому, що в будь-якому випадку як мінімум половина аудиторії цікавиться твоїми особистими проблемами. Отож намагайся якнайдетальніше переказувати свої вчорашні пригоди: те, яка твоя подруга, і що Коля з 5 поверху тебе вчора в кіно водив. Викладачам це особливо цікаво. Якщо в аудиторії вже всі все знають – удосконалюйся! Бери в руки телефон і згадуй про друзів, з якими ти не бачилась ще з випускного. Можна просто їм маякнути, і коли вони передзвонять, то вся аудиторія зможе насолоджуватися чарівними мотивами ранньої «У-у-у-у-у-у-у-у!».

Крім того, якщо, наслукавшись моїх порад, ви ще будете студентом до того часу, коли починають писати курсові роботи, знову перечитайте цю статтю. І запам'ятайте, що навчальний рік дають студентам лише для ознайомлення з назвою наукової роботи, а саму курсову всі пишуть в останній тиждень

травня. Особисто бачив, як всю курсову написали за дві ночі і роздрукували за 15 хвилин до захисту. Методика ж написання була простою – «Ctrl+C», «Ctrl+V». Нічого надто складного немає, головне, щоб інтернет був.

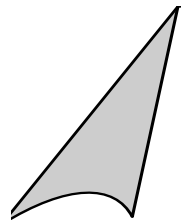
І взагалі, не слухайте викладачів. Ви всі дуже розумні, маєте свої голови на плечах... Крім того, ви ЗНО на 180 балів написали! Не вірте наставникам. Ви самі все знаєте, самі зі всім упораєтесь. Так само і старшокурсникам не варто довіряти, бо вони самі ще недавно такі були, тому нічого поради не зможуть. І ксероксів у них ніяких нема. І конспектів, і підручників/словників/журналів – нічого в них нема, вони все після сесій урочисто спалювали на вогнищі (приблизно так, як відьом у XVII столітті).

Отож, юний друже, гарно завчи цю статтю, перекажи її близьким і далеким знайомим і.... **РОБИ ВСЕ НАВПАКИ.** Інакше потрібно буде дуже довго пояснювати батькам, як медаліст за одну сесію може отримати 3 талони ще до початку іспитів. І вже в лютому на твоєму місці в гуртожитку житиме хтось інший.

Сьогодні в мене все. Аве!

Славко ІВАНЦІВ

НАСТУПНОГО МІСЯЦЯ

**1
ЖОВТНЯ.**14 грудня
1990 р.Генеральна
Асамблея ООН

постановила вважати 1 жовтня **Міжнародним днем людей похилого віку**. Свято виникло у XX ст. Спочатку День літніх людей святкували в Європі, потім в Америці, а наприкінці 80-х років XX ст. – у всьому світі. Цей день особливо святкують у скандинавських країнах.

Похилий вік і нас з вами чекає у майбутньому, тому поважаймо старших!!! Навіть тих бабусь, яким постійно «дує» в єдине вікно у тридцятиградусну спеку у вщент набитий маршрутці. Хто знає, якими будемо ми!

1 ЖОВТНЯ.**Міжнародний день**

музики засновано 1 жовтня 1975 р. за рішенням ЮНЕСКО. Одним із ініціаторів установи Міжнародного дня музики є композитор Дмитро Шостакович (автор опери «Леді Макбет Мценського повіту»). Свято відзначають щорічно в усьому світі.

В Україні святкування цього дня дещо пригальмоване. Проте, якщо ви прихильники живої музики, то на площі Ринок завжди зможете почути поодинокі, проте розмаїті виступи «бродячих музикантів» чи відвідати персональний концерт пані Х, яка співає на початку вул.Дорошенка.

2 ЖОВТНЯ.**День вчителя.**

Професійне Міжнародне свято

працівників освіти засновано ЮНЕСКО в 1994 р. В Україні День працівників освіти, згідно з Указом Президента від 11 вересня 1994 р., відзначають у першу неділю жовтня. Сьогодні в Україні майже 860 тисяч педагогів, вихователів, майстрів виробничого навчання, науково-педагогічних працівників. Вони навчають і виховують понад мільйон дошкільнят, більше п'яти мільйонів школярів, викладають майбутню спеціальність майже трьом мільйонам студентів країни.

Отож вітаємо викладачів, вчителів та студентів-філологів, адже кожного з нас чекає така сама праця (як мінімум на місяць часу) – під час проходження практики на IV курсі, і бажаємо не забувати, що кожне наступне покоління хм... «файнішіше» від попереднього. Успіху вам!

3 ЖОВТНЯ.**Міжнародний день лікаря.**

Професія лікаря належить до однієї з найдавніших. Першою професійною клятвою лікаря стала клятва Гіппократа. З ініціативи Всесвітньої організації охорони здоров'я в перший понеділок жовтня святкують Міжнародний день лікаря. У 1971 р. створена міжнародна медична гуманітарна організація «Лікарі без кордонів» - Medecins Sans Frontieres, MSF. Щорічно близько 700 медичних працівників MSF працюють у гарячих точках світу.

Українські лікарі, ми бажаємо вам «Режим своїм хворим приписувати задля їхнього блага, відповідно до своїх знань і свого розуміння, утримуючись від завдання

їм будь-якої шкоди» (з клятви Гіппократа) і, звичайно, здоров'я!

4 ЖОВТНЯ.**Всесвітній день**

тварин. Рішення відзначати цей день ухвалене 4 жовтня на Міжнародному конгресі прихильників руху на захист природи, що проходив у Флоренції в 1931 р. День тварин установлено з метою підвищення усвідомлення громадськістю необхідності захисту навколишнього середовища, підвищення активності в захисті тварин.

Свято пов'язано з іменем, св. Франциска - покровителя священних тварин, який народився 4 жовтня більше 800 р. тому.

Не забудьте хоча б сьогодні купити своїм домашнім улюбленицям Whiskas, Friskies, ліверну ковбасу чи Chappi.

7 ЖОВТНЯ.**World Smile Day, або**

Всесвітній день посмішки, прийнято відзначати щорічно у першу п'ятницю жовтня. Своїм існуванням це свято зобов'язане художнику Харві Беллу, який жив в Америці в середині XX-го ст. У його творчості нічого особливого не було. Однак в один прекрасний день 1963 р. до нього звернулися представники страхової компанії з проханням придумати яскравий символ, який став би їхньою візитною карткою. Харві запропонував їм усміхнений жовтий фейс, який всі знають як «смайлик». Замовникам ідея сподобалася і вони заплатили йому за роботу півсотні доларів. Коли ж справа дійшла до практичної реалізації

(були зроблені значки і роздані персоналу компанії), то успіх цієї «візитки» перевершив усі сподівання. Їхні клієнти були в захваті від такого нововведення. Потім ця мила фізіономія стала з'являтися на футболках, бейсболках, конвертах, листівках, сірникових коробках, навіть поштове відомство США випустило марку з цим символом! Всесвітній день посмішки вперше відзначали в 1999 р. Художник Харві Белл вважав, що цей день повинен бути присвячений гарному настрою. Девізом Дня є слова: «Do an act of kindness. Help one person smile».

10 ЖОВТНЯ.**Всесвітній день**

психічного здоров'я відзначають з 1992 р. з ініціативи Всесвітньої федерації психічного здоров'я. Всесвітня організація охорони здоров'я заявила, що сьогодні на планеті існує більше ніж 450 мільйонів людей, які страждають психічними захворюваннями, а в західних країнах кожна сьома людина є або параноїком / шизофреніком, або схильною до депресій та алкоголізму.

Метою Всесвітнього дня психічного здоров'я є скорочення поширеності депресивних розладів, шизофренії, хвороби Альцгеймера, наркотичної залежності, епілепсії, розумової відсталості.

Вітаємо усіх психічно здорових людей (якщо такі є) – за вами майбутнє!

11 ЖОВТНЯ.**День Львівського****національного університету**

НАСТУПНОГО МІСЯЦЯ

імені Івана Франка.
Заспіваймо йому "Многая літа"!
Але не на парах...

14 ЖОВТНЯ.

Свято Покрови

Пресвятої Богородиці, або, як кажуть в народі, Святої Покрови чи Третьої Пречистої — християнське свято, яке шанують церкви східного обряду. Започатковане воно у Візантії, де було збудовано храм Пресвятої Богородиці на честь перемоги Константинополя над завойовниками (X століття). Це свято пов'язане з іменем св. Андрія. Коли місту загрожувала сарацинська навала, святий Андрій під час молитви побачив у небі Пресвяту Діву Марію, яка розкрила над християнами свій омофор (покров). Таке заступництво Богородиці додало сил візантітям, і вони дали достойну відсіч чужинцям.

Відзначення свята Покрови має глибоку історію в Україні. Свято впроваджене ще з часів хрещення Русі, та особливе шанування Покрови Богородиці починається з 12 ст. за часів князювання Андрія Боголюбського, який і збудував першу на Русі Покровську церкву - на річці Нерль біля свого замку Боголюбове.

Покрова Пресвятої Богородиці була одним з найголовніших свят запорозьких козаків. Козаки настільки вірили в силу Покрови Пресвятої Богородиці і настільки широко й урочисто відзначали свято Покрови, що впродовж століть в Україні воно набуло ще й козацького змісту і отримало другу назву - Козацька Покрова. Нещодавно свято Покрови в Україні почали відзначати і як день українського козацтва. Українська Повстанська Армія (УПА), яка постала в час Другої

світової війни на землях Західної України як збройна сила проти гітлерівської і більшовицької окупації батьківських земель, теж обрала собі свято Покрови за День зброї, віддавшись під опіку святої Богородиці.

14 ЖОВТНЯ.

Всесвітній день яйця.

У 1996 р. у Відні відбулася планова конференція «Міжнародної яєчної комісії» (International Egg Commission). Делегати цієї конференції визнали корисним для всього міжнародного співтовариства створити на честь яйця і його кулінарних похідних власне свято.

Днем святкування цього свята обрано 2-гу п'ятницю жовтня. «Всесвітній день яйця» поки що не став офіційним святом для всіх любителів омлетів, запіканок, яєчні, та інших кулінарних страв, одним з основних інгредієнтів яких є яйце, проте «Міжнародна яєчна комісія» переконана, що існує більше десятка причин на офіційному рівні святкування «Дня яйця». До того ж, безліч країн, в яких птахівництво є на високому рівні, з готовністю підтримали ідею святкування цього Дня.

Ось чому потрібно годувати своїх курочок-рябочок! Можливо, на День яйця вона знесе вам золоте.

15 ЖОВТНЯ.

Всесвітній день миття

рук. Організація Об'єднаних Націй і, зокрема, Дитячий фонд ООН (ЮНІСЕФ) оголосили 15 жовтня «Всесвітнім днем миття рук». Як відзначають експерти ООН та ВООЗ, миття рук рятує тисячі дитячих життів

щодня. «Брудні руки» є однією з головних причин високої дитячої смертності в Азії та Африці. Через немиті руки в організм людини потрапляють збудники холери, вірусної пневмонії, гепатиту, грипу та гострих респіраторних захворювань.

Наше життя - в наших руках! Тому їх не можна опускаєти і потрібно частіше мити (а не умивати!).

16 ЖОВТНЯ.

День Шефа (День Боса).

У 1958 р. американська секретарка Патриція Хароскі запропонувала нове свято - День Шефа. У 1962 р. свято офіційно затвердив губернатор штату Іллінойс. Цю традицію підтримало багато країн, свято поширилося світом зі швидкістю думки. Цього дня потрібно згадати, що керівник - це професія, відповідальність та постійна праця!

Вітаємо ректора, проректорів, усіх деканів, завідувачів кафедр та старост із вашим професійним святом!

17 ЖОВТНЯ.

Міжнародний день боротьби за ліквідацію злиднів. Історія проведення Міжнародного дня боротьби з бідністю нерозривно пов'язана з датою 17 жовтня 1987 р. Того дня більше ста тисяч чоловік зібралися на площі Трокадеро в Парижі, де в 1948 р. була підписана Загальна декларація прав людини, щоб віддати данину пам'яті жертв убогості, насильства і голоду. Відповідні заяви накреслені на пам'ятному камені, який був відкритий того дня. Такі ж пам'ятні камені встановлено у багатьох країнах

світу, і вони є місцем зібрання для проведення Дня боротьби з бідністю.

Відкиньмо вбожество душі своєї - не будьмо байдужі до чужого горя!

18 ЖОВТНЯ.

День, який оголошений Європейським днем боротьби з торгівлею людьми. 17 листопада 2005 р. підписана Конвенція Ради Європи «Про боротьбу з торгівлею людьми». Декілька років опісля Європейський Парламент одностайно прийняв звіт «Стратегії запобігання торгівлі жінками і дітьми, які є вразливими до сексуальної експлуатації». Прийняття цього звіту Членами Європейського Парламенту спонукає країни - члени ЄС вживати більше заходів для боротьби з торгівлею людьми і покращувати захист прав потерпілих осіб.

Людина - не товар, і цінність людського життя - не предмет торгівлі!

30 ЖОВТНЯ.

День автомобіліста (запроваджене з 1996 р., святкують в останню неділю жовтня).

Історія Mercedes, Lexus та Ferrari почалася з одного найгеніальнішого винаходу людства - колеса. Але змінився час, змінився ритм життя, і нам уже не обійтися без автомобілів і, звичайно, маршруток (особливо 72, 29 та 29а).

Вітаємо усіх власників коліс!

підготувала
Уляна Шелемей

ПРОБА ПЕРА

МИНАЮТЬ ДНІ...

Сплелись мости і ліхтарі
Чудовним стуком моторів.
Минають дні, минають дні,
А в небесах літак гуторить.

Цвітуть асфальтами шляхи,
Засмучені ржавіють колії.
Минають дні, минають дні
Підземками, рутинною
холодною.

Голодні вікна, мов у сні,
Внизу човгають сірі зомбі.
Минають дні, минають дні –

Лишаємось у натовпі самотні.
Стадник Оксана

Тебе зрозуміти не так уже й
складно,
Найважче сказати: «Це кінець!»

-
лише початку
У натовпі твій погляд відшукаю,
І серце знову від болі згасає
У снах блукаючи, тебе благаю
Залишити усе, як є, але
зникаєш,
Без тебе з кожним днем все
більш згасаю,
Та ти мене також кохаєш,
Хоч і зізнатись в цьому не
бажаєш,
Але тихенько стримуючи сльози,
В повітрі осіннім розчиняюсь,
І лиш тебе я відчувати хочу
І лиш тобі «КОХАЮ» я сказати
хочу,
Та прірва адська постала між
нами,
І подолати її ми не в змозі,
коханий,
Ось промайнула хвилина
мовчання
І більше ти ніколи не згадаєш,
Що знав колись таке кохання

Кулинич Мар'яна
ФЛК-31

Ти бачиш, он вже чорногуси
відлітають в вирій?
Ти бачиш, чуєш, відчуваєш сни?
Ось небеса шепочуть вже:
засни...

Тобі прийдеться виспатись
сьогодні!
Ти, дещо, загубилась у безодні
мрій зачарованих

своїх.
Реальності межі ти втратила не
вчора
І не тоді, коли лежала хвора...
У жарі марила лиш ним:
Так, як ніколи, рідним і чужим.
Відчува сон, та вже під ранок,
Немає сумнівів - світанок
серпанком ніжним

огорнув.
Ген чорногуси прилетіли до
ставочки.
Русалка вже ховає свою дочку.
Тай краплі на траві...
Вони ще досі тут...

Вже й свічка догоріла та зітліла,
І тільки ти все ще лежиш
зблідніла.
Відчула сон, вже вкотре за
сьогодні
- прокинулась в безодні.

Анна Гошовська
ФЛС 21

ПРОБА ПЕРА

БДЖОЛА

Ти навчилася жити без нього,
поставила хрест
І носила на шиї, хоч дуже душив
ночами.
Він для тебе був ніби модуль,
контрольна, тест,
Що не здала, бо з неіснуючими
ключами.
Роздягала на пляжі душу, благала
в хвили:
«Вимивайте його із мене, мене із
мушлі,
Бо різниця у віці, різниця у сотнях
миль...
Йому тільки потрібно гаре те,
потрібно push me».
Ти, пробуджена і зачумлена ним
бджола,
Ювелірно збирала слова його,
дотики, слину
Серед квітня, дощу і Львова.
Торкнись чола
І повільно сповзай до шиї, ліпи,
як глину, -
Ти слухняна, безсила, м'яка, ніби
ти не ти.
Щось подібне до ягід для соку,
для чаю цитрини, -
Хай вичавлює, ріже, в аптеці для
ран бинти,
Тільки жало у нім
залишиш одної днини.

Ірина Мулярчук
ФЛУ 28

“ЗГАДКА ПРО ЛІТО”

Минає час, минають дні,
І вже так холодно мені.
Закривши очі на хвилину,
Згадала все своє життя
І те далеке майбуття.
Мені не віриться, що час так
швидко проминає,
Що десь далеко я літаю,
Що бачу я згори усе, таке живе
і дороге.
Не знаю, чи зустріну тих
людей,
Яскравих, як день очей,
Що бачила я кожний день.
Ті гори, річки і долини.
Я пам'ятаю увесь цей час
І згадую тоді про нас.
Ні! Не хочу розлучатись!
Я дуже хочу посміхатись!
Вернутись там, де є любов.
Я дуже хочу знов і знов!
І ось закінчилися дні,
Мені так рідні й дорогі.
Я хочу повернутися туди,

Де дуже весело мені.

Чапран Яніна

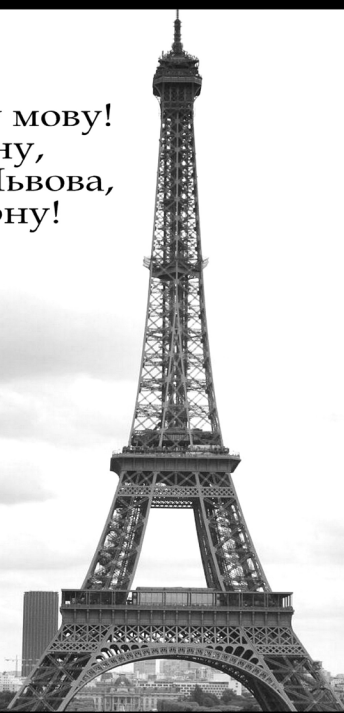
Знати б тебе до відчаю
до чорних дір, самоти
я - таврова, я - помічена
вже не зможу від тебе втекти
вже не вдасться від тебе
сховатися
зберегти ілюзійну свободу
і я буду завжди повертатися
у шалену й страшну негоду
і я буду тепер завжди поряд
на цій грішній, жорстокій
землі
і у щасті, стражданні і в горі

Я любов принесу тобі.

Наталія Климюк
ФЛУ-38

Вибачайте, парижани, нашу мову!
Без неї Вам не буде талану,
коли Париж досягне рівня Львова,
тоді на Вас без пихи я зирну!

ЙО - вона модна
БО - вона м'яка
Ї - вона унікальна

Це твоя мова!
А ти навіть
грамотно нею
не володієш...

Пам'ятайте!
Російська мова
не передається
повітряно-крапельним шляхом!
Спілкування з її носіями
є цілком безпечним!

ЛІТЕРАТУРНИЙ РЕДАКТОР: Олеся
Сколоздра

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР: Юлія УСАТЮК

ВЕРСТКА ТА ДИЗАЙН: Юлія УСАТЮК

ЗАСНОВНИК: філологічний факультет
ЛНУ імені Івана Франка

ВИХОДИТЬ за підтримки декана, Студентської ради та профбюро студентів
філологічного факультету

Друк: Видавничий центр ЛНУ
імені Івана Франка.

Редакція може не поділяти думку авторів публікацій. За достовірність фактів відповідають автори. У газеті використані фотоматеріали та ілюстрації з мережі Інтернет.